

Ze zitten op de Open Plek. Schildpad en Poes.

Nou ja... Poes ligt vooral lekker te zonnen in het gras.

Maar Schildpad... Schildpad fronst. "Ik ben ongerust," bromt hij.

Poes kijkt naar de klavers en de paardebloemen om Schildpad heen. Naar de schaduw van Schildpad en haarzelf, getekend door een heerlijk warm najaars zonetje. En naar het gezond glanzende schild van Schildpad.

“Waarom ben je ongerust?” vraagt ze. “Het is een perfecte schildpaddendag. Eigenlijk, als ik erover nadenk - en Poes kan goed nadenken. Dat zie je zo - zijn de laatste dagen, en misschien wel de laatste weken, perfecte schildpaddendagen geweest.”

“Precies,” reageert Schildpad zorgelijk. “Dat is nu net het probleem.”

“Waarom dat?” wil Poes weten.

“Wat als morgen geen perfecte schildpaddendag is? Of overmorgen?”

“Tja,” zegt Poes peinzend. “Misschien is het dan wel een perfecte muizendag.”

“Maar dan is dus alles anders,” zegt Schildpad.

“Gelukkig wel,” vindt Poes. Hoewel het zonnetje van haar best mag blijven.

“Ik weet wel zeker dat het morgen geen perfecte Schildpaddendag is,” gaat Schildpad verder. Hij kijkt zorgelijk naar de bomen. Naar de gekleurde blaadjes die zachtjes naar beneden dwarrelen totdat er straks een groot, zacht en kleurig blaadjestapijt in het bos ligt.

“Morgen ben ik weer een dagje dichterbij de winterslaap”, broemt hij mismoedig.

“Dat is mooi,” vindt Poes. Eigenlijk vindt ze het niet zo heel erg mooi. Als de blaadjes vallen, wordt het snel winter. En koud. Poes houdt niet van koud. Niet sinds ze geen lekker warm huis meer heeft. Maar dat gaat ze heus niet vertellen.

“Dat is alleen maar mooi als je kunt slapen,” vindt Schildpad. “En dat kan ik niet.”

Poes kan zich daar niets bij voorstellen. Ze kan altijd slapen. Ze zou het liefst zelfs de hele winter slapen, net als Schildpad. “Waarom niet?” vraagt ze dan ook.

“Nou... mijn lichaam wil best slapen, maar mijn hoofd niet. Daar springt van alles in rond. Problemen, Zorgen, Piekers, Denkers... van alles.”

“Ah,” zegt Poes.

“En dan kan ik dus niet slapen.”

“Oei.”

“Heb jij dat nooit, Poes?”

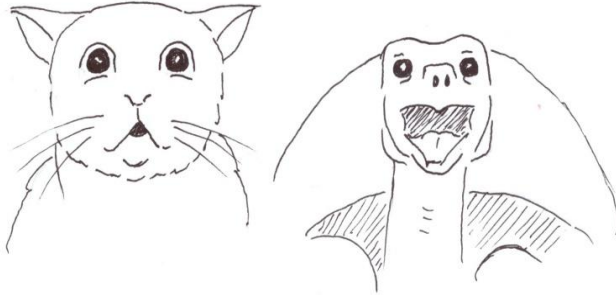
“Nee. Ik heb dat nooit. Ik hou van slapen. Slapen is een beetje als een tweede, spannend, leven. Als ik Dromenland binnen wil gaan, dan zet ik ‘daarnet’ en ‘morgen’ in de kast.” Poes knijpt vergenoegd haar ogen dicht. “Ik ben dan alleen maar benieuwd wat nu in Dromenland allemaal voor spannende dingen gebeuren.”

“Misschien moet je dan ook een winterslaap houden,” meent Schildpad. “Dan heb je heel veel tijd in Dromenland. Hij krijgt er zowaar zelf een beetje zin in.

“Poezen houden geen winterslaap,” zegt Poes. Maar eigenlijk zou ze nu best willen dat het wel zo was. Dan zou ze tenminste niets merken van de kou en de honger die de winter met zich mee brengt.

Schildpad buigt zijn vermoeide hoofd weer en hapt in de paardenbloemen.

Maar dan, opeens, schrikken ze van een heleboel lawaai.

Alsof het bos op hun kop valt.

Poes springt overeind. Schildpad zou ook wel op willen springen, maar schildpadden zijn geen hele goede springers.

“Monsters,” roept Schildpad verschrikt.

“Monsters bestaan niet,” zegt Poes. Ze weet het niet heel erg zeker, maar dat kan ze niet zeggen. Poezen weten immers altijd alles.

Verderop kraakt het alsof een super grote dinosaurus miljoen lucifers opeet. En vervolgens omvalt. En weer omvalt. En nog een keer omvalt.

“Ik ga kijken,” zegt Poes. Ze probeert dapper te klinken.